

ພຣະທຳດານເຢຣີ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍເຈັດສິບເກົ້າ

ສຽງຮ້ອງໃນຍາມທ່ຽງຄືນ ແລະ ບົດບາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງໂຮມ:
ການເປີດເຜີຍວັນສຸດທ້າຍໃນພຣະທຳດານເຢຣີ

Jeff Pippenger
2024-04-09

ບັດນີ້ຮຳຢືນຢູ່ເທິງແຜ່ນດິນອັນສັກສິດ ໃນແງ່ຂອງພຣະທຳດານເຢຣີ
ເພາະວ່າເຮົາໄດ້ມາເຖິງຂັ້ນສູງທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງສຽງຮ້ອງເວລາທ່ຽງຄືນສຳລັບຫນຶ່ງແສນສິບສິ້ນ.
ຂັ້ນສູງທີ່ເປັນຕົວແທນຂອງການປະທັບຕາຂອງທ່ານສັນຍານຜູ້ທີ່ຖືກຍົກຂຶ້ນອີກດ້ວຍ.
ນີ້ແມ່ນຂັ້ນສູງທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຈາກພຣະທຳດານເຢຣີກ່ຽວກັບຍຸກສຸດທ້າຍ ທີ່ຖືກເປີດຜະນຶກອອກ
ແລະເປັນຕົວແທນການກ່າວຂອງດານເຢຣີພຣະນິມິດແຫ່ງພຣະເຢຊູຄຣິດ ຊຶ່ງຖືກເປີດຜະນຶກເມື່ອ
“ເວລາໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ,” ກ່ອນທີ່ເວລາແຫ່ງການທົດລອງຈະປິດລົງໃນຂັ້ນສູງຫນ້າ.

ໂຮມເປັນຜູ້ສະຖາປະນານິມິດນັ້ນ ດັ່ງທີ່ໄດ້ຖືກແທນໄວ້ໃນຂັ້ນສູງແຫ່ງບົດທຶນເອັດ ແລະດັ່ງນັ້ນ
ຈຶ່ງເປັນສິ່ງສຳຄັນທີ່ຈະພິຈາລະນາໂຮມຢ່າງລະອຽດ ໃນຂະນະທີ່ເຮົາກຳລັງດຳເນີນໄປຕາມຂັ້ນສູງເອັດເຖິງຂັ້ນຫ້າ
ເພາະວ່າບ່ອນໃດທີ່ “ບໍ່ມີນິມິດ ປະຊາຊົນກໍພົບເຫັນ” ແລະຖ້າທ່ານຈະບໍ່ເຊື່ອ ເອຊາຍາ ບົດທີ 7 ຂໍ້ 8 ແລະ 9,
“ແນ່ນອນ ທ່ານຈະບໍ່ຖືກສະຖາປະນາ.”

ເອຊາຍາ ສະມິດ ໄດ້ອ້າງເຖິງຫຼັກເກນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຢ່າງໜ້ອຍສີ່ເທື່ອໃນໜັງສືຂອງທ່ານ, Daniel and the Revelation. ຫຼັກເກນນັ້ນຊື່ໃຫ້ເຫັນວ່າ ອຳນາດໜຶ່ງໃນຄຳພະຍາກອນຈະບໍ່ຖືກລະບຸໃນຄຳພະຍາກອນ
ຈົນກວ່າມັນຈະເຂົ້າໄປ “ກ່ຽວພັນ” ກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າ. ການອ້າງເຖິງເທື່ອທຳອິດທີ່ທ່ານໄດ້ກ່າວເຖິງມັນ
ແມ່ນໃນຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບການນຳເອົາບາບໂລນເຂົ້າມາໃນຄຳພະຍາກອນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

“ເປັນຫຼັກເກນແຫ່ງການຕີຄວາມທຶນາກົດແຈ້ງ ວ່າ ພວກເຮົາອາດຄາດໝາຍໄດ້ວ່າ
ຊາດຕ່າງໆຈະຖືກກ່າວເຖິງໃນຄຳພະຍາກອນ
ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາກ່ຽວພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍພໍ
ຈົນການກ່າວເຖິງພວກເຂົາກາຍເປັນສິ່ງຈຳເປັນ ເພື່ອໃຫ້ບັນທຶກແຫ່ງປະຫວັດສາດອັນສັກສິດຄົບຖ້ວນ.”
Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 46.

ຢ່າງນ້ອຍອີກສາມຄັ້ງ, Smith ໄດ້ກ່າວເຖິງກົດນັ້ນ, ແລະໃນທັງສາມຄັ້ງນັ້ນລາວໄດ້ຊີ້ໄປທີ່ “ພັນທະສັນຍາ”
ຂອງຊາວຢິວ; ແຕ່ໃນການອ້າງອີງໜຶ່ງ ລາວລະບຸວ່າພັນທະສັນຍານັ້ນໄດ້ສຳເລັດຕາມໃນປີ 162 BC,
ແຕ່ອີກສອງການອ້າງອີງອື່ນໆ ສອດຄ່ອງກັບນັກປະຫວັດສາດສະໄໝໃໝ່, ຜູ້ທີ່ລະບຸວ່າການສຳເລັດຂອງ
“ພັນທະສັນຍາ” ລະຫວ່າງຊາວຢິວແລະໂຮມແມ່ນໃນປີ 161 BC.

“ບໍ່ຈຳເປັນທີ່ຈະຕື່ອນຜູ້ອ່ານອີກວ່າ ລັດຖະບານທາງໂລກບໍ່ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າມາໃນຄຳພະຍາກອນ
ຈົນກວ່າພວກມັນຈະເຂົ້າມາມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນທາງໃດທາງໜຶ່ງ.
ໂຮມໄດ້ເຂົ້າມາກ່ຽວພັນກັບຊາວຢິວ, ຜູ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນເວລານັ້ນ,
ໂດຍຜ່ານພັນທະສັນຍາຊາວຢິວອັນມີຊື່ສຽງ, ໃນປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ. 1 Maccabees 8; Josephus’s
Antiquities, book 12, chapter 10, section 6; Prideaux, Vol. II, page 166.
ແຕ່ເຈັດປີກ່ອນໜ້ານີ້, ຄືໃນປີ 168 ກ່ອນ ຄ.ສ., ໂຮມໄດ້ພິຈາລະນາເຊໂດເນຍ
ແລະເຮັດໃຫ້ປະເທດນັ້ນເປັນສ່ວນໜຶ່ງແຫ່ງຈັກກະພັດຂອງຕົນ. ດັ່ງນັ້ນ
ໂຮມຈຶ່ງຖືກນຳເຂົ້າມາໃນຄຳພະຍາກອນ ພ້ອມກັນກັບຫມື່ນ,
ຈາກເຂົາມາເຊໂດເນຍຂອງແບບທີ່ຖືກພິຈາລະນາແລ້ວ, ກຳລັງອອກໄປສູ່ການພິຈາລະນາໃໝ່ໃນທົດທາງອື່ນ. ສະນັ້ນ

ມັນຈຶ່ງບາກົດແກ່ຜູ້ພະຍາກອນ, ຫຼືອາດກ່າວໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງໃນຄຳພະຍາກອນນີ້, ວ່າໄດ້ອອກມາຈາກເຂົ້າໜຶ່ງໃນບັນດາເຂົ້າຂອງແບບ." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 175.

ແຕ່ Smith ກໍຍັງກ່າວອີກວ່າ ມັນແມ່ນປີ 162 ກ່ອນ ຄ.ສ.

"ອຳນາດດຽວກັນນັ້ນຍັງຈະຕັ້ງຢູ່ໃນແຜ່ນດິນບໍລິສຸດ ແລະຜານຜົນມັນເສຍ. ໂຮມໄດ້ເຂົ້າມາກ່ຽວພັນກັບຊົນຊາດຂອງພຣະເຈົ້າ ຄືຊາວຢິວ ໂດຍພັນທະມົດ ໃນປີກ່ອນ ຄ.ສ. 162 ນັບແຕ່ວັນທີ່ນັ້ນເປັນຕົ້ນມາ ມັນຈຶ່ງຖືກຕັ້ງແຫ່ງອັນໂດດເດັ່ນໃນປະຕິທິນແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ແຕ່ຢ່າງໃດກໍຕາມ ມັນຫາໄດ້ຮັບອຳນາດປົກຄອງເໝືອນຂອງຢູດຍ໌ໂດຍການພິຊິດຕົວຈິງບໍ່ ຈົນກະທັ້ງປີກ່ອນ ຄ.ສ. 63; ແລະແລ້ວກໍເກີດຂຶ້ນໃນລັກສະນະດັ່ງຕໍ່ໄປນີ້." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 259.

ແລ້ວໃນຄັ້ງທີ່ສາມທີ່ລາວອ້າງເຖິງເຫດການນັ້ນ, ລາວກ່າວອີກຄັ້ງວ່າ 161 BC.

"ເມື່ອໄດ້ນຳພວກເຮົາຜ່ານເຫດການຜ່າຍໂລກຂອງຈັກກະພັດຈົນເຖິງຈຸດສິ້ນສຸດຂອງເຈັດສິບອາທິດແລ້ວ, ຜູ້ພະຍາກອນໃນຂໍ້ 23 ໄດ້ພາພວກເຮົາຍ້ອນກັບໄປຍັງເວລາທີ່ຊາວໂຮມໄດ້ເຂົ້າມາກ່ຽວພັນໂດຍກົງກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຜ່ານພັນທະສັນຍາຂອງຊາວຢິວ, BC 161: ຈາກຈຸດນັ້ນ ພວກເຮົາຈຶ່ງຖືກນຳລົງມາຕາມລຳດັບເຫດການຢ່າງຕໍ່ເນື່ອງ ຈົນເຖິງໄຊຊະນະສຸດທ້າຍຂອງຄຣິດຕະຈັກ ແລະການສະຖາປະນາອານາຈັກນິວໂດນຂອງພຣະເຈົ້າ. ຊາວຢິວເມື່ອຖືກກົດຂີ່ຢ່າງໜັກໜ່ວງໂດຍບັນດາກະສັດຊີເຣຍ ຈຶ່ງໄດ້ສົ່ງຄະນະທູດໄປຍັງໂຮມ ເພື່ອຂໍຄວາມຊ່ວຍເຫຼືອຈາກຊາວໂຮມ ແລະເພື່ອເຂົ້າຜູກພັນຕົນເອງໃນ 'ພັນທະສັນຍາແຫ່ງມົດຕະພາບ ແລະສະຫະພັນກັບພວກເຂົາ.' 1 Maccabees 8; Prideaux, II, 234; Josephus's Antiquities, book 12, chapter 10, section 6. ຊາວໂຮມໄດ້ຮັບຟັງຄຳຮ້ອງຂໍຂອງຊາວຢິວ ແລະໄດ້ປະທານພຣະລາຊະກຳນົດແກ່ພວກເຂົາ ຊຶ່ງມີຄຳຕັ້ງນີ້:—"

"ຂ້າກຳນົດຂອງສະພາສຽງ

ວ່າດ້ວຍພັນທະສັນຍາແຫ່ງການເກືອກມູນແລະມົດຕະພາບກັບປະຊາຊາດຂອງຊາວຢິວ. ບຸກຄົນໃດໆທີ່ຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງຊາວໂຮມ ຈະບໍ່ມີສິດເຮັດສົງຄາມຕໍ່ປະຊາຊາດຂອງຊາວຢິວ, ຫຼືຊ່ວຍເຫຼືອຜູ້ທີ່ເຮັດເຊັ່ນນັ້ນ, ບໍ່ວ່າໂດຍການສົ່ງເຂົ້າ, ເຮືອ, ຫຼືເງິນ; ແລະຖ້າມີການໂຈມຕີໃດໆຕໍ່ຊາວຢິວ, ຊາວໂຮມຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ເຂົາຕາມກຳລັງທີ່ພວກຕົນສາມາດກະທຳໄດ້; ແລະອີກປະການໜຶ່ງ, ຖ້າມີການໂຈມຕີໃດໆຕໍ່ຊາວໂຮມ, ຊາວຢິວກໍຈະໃຫ້ການຊ່ວຍເຫຼືອແກ່ເຂົາ. ແລະຖ້າຊາວຢິວມີຄວາມບາຖະໜາທີ່ຈະເພີ່ມເຕີມເຂົ້າໃນພັນທະສັນຍາແຫ່ງການເກືອກມູນນີ້ ຫຼືຈະຕັດສິດໃດອອກຈາກມັນ, ການນັ້ນຈະຖືກກະທຳໂດຍຄວາມຍິນຍອມຮ່ວມກັນຂອງຊາວໂຮມ. ແລະການເພີ່ມເຕີມໃດໆທີ່ຈະຖືກກະທຳຂຶ້ນດັ່ງນີ້, ການນັ້ນຈະມີຜົນບັງຄັບ.' 'ໂຢເຊຟັສກ່າວວ່າ, ຂ້າກຳນົດໄດ້ຖືກຂຽນໂດຍ Eupolemus ບຸດຂອງ John, ແລະໂດຍ Jason ບຸດຂອງ Eleazer, ໃນເວລາທີ່ Judas ເປັນມະຫາປະໄລຫົດຂອງປະຊາຊາດນັ້ນ, ແລະ Simon ນຳອົງຊາຍຂອງທ່ານ ເປັນແມ່ທັບຂອງກອງທັບ. ແລະນີ້ແມ່ນພັນທະສັນຍາສະບັບທຳອິດທີ່ຊາວໂຮມໄດ້ເຮັດໄວ້ກັບຊາວຢິວ, ແລະໄດ້ດຳເນີນການກັນໃນລັກສະນະດັ່ງນີ້." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 271.

ບໍ່ແມ່ນພາລະໜ້າທີ່ຂອງຂ້າພະເຈົ້າທີ່ຈະອະທິບາຍວ່າເຫດໃດ Smith ຈຶ່ງອ້າງເຖິງ 162 BC

ນອກເໜືອໄປຈາກຂໍ້ສັນນິຖານຂອງຂ້າພະເຈົ້າວ່ານັ້ນເປັນການເພີ່ມຜິດ.

ປະເດັນຂອງຂ້າພະເຈົ້າຢູ່ທີ່ການອ້າງອີງເຖິງການເນັ້ນທີ່ລາວໃຫ້ແກ່ສົງຄາມລະບຸວ່າເປັນ

"ກົດເກນແຫ່ງການຕີຄວາມທຶບກົດແຈ້ງ

ວ່າພວກເຮົາອາດຄາດໝາຍໄດ້ວ່າບັນດາຊາດຈະຖືກກ່າວເຖິງໃນຄຳພະຍາກອນ

ເມື່ອພວກເຂົາໄດ້ເຂົ້າມາກ່ຽວພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຫຼາຍພັນ

ຈົນການກ່າວເຖິງພວກເຂົາກາຍເປັນສົງຄາມເປັນ

ເພື່ອໃຫ້ບັນທຶກແຫ່ງປະຫວັດສາດອັນສັກສິດສົມບູນຄົບຖ້ວນ." ເມື່ອ Smith ເນັ້ນກົດເກນນັ້ນ ລາວກໍລະບຸວ່າ Rome ໄດ້ເຂົ້າມາກ່ຽວພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າຢູ່ທີ່ "league," ຂອງຂໍ້ຫຼ້າວສາມ ໃນປີ 161 BC, ແຕ່ Smith ລະບຸວ່າ Rome ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າສູ່ບົດເລົ່າແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນປີ 200 BC, ສາມສິບແກ້ວປີກ່ອນ 161 BC.

"ບັດນີ້ມີອຳນາດໃໝ່ໜຶ່ງຖືກນຳເຂົ້າມາ,—‘ຄົນບຸນຊົງແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ;’ ຕາມຄວາມໝາຍຕົວອັກສອນ, ດັ່ງທ່ານອະທິການ Newton ກ່າວ, ‘ຜູ້ທຳລາຍແຫ່ງປະຊາຊົນຂອງເຈົ້າ.’ ຢູ່ກອອກໄປຕາມຝັ່ງແມ່ນ້ຳ Tiber, ລາຊະອານາຈັກໜຶ່ງໄດ້ກຳລັງບຳລຸງຕົນເອງດ້ວຍໂຄງການແຫ່ງຄວາມທະເຍີທະຍານ ແລະແຜນການອັນມົດມົວ. ໃນຕອນຕົ້ນມັນນ້ອຍແລະອ່ອນແອ, ແຕ່ມັນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນດ້ວຍຄວາມວ່ອງໄວອັນນຳອັດສະຈັນໃນດ້ານກຳລັງແລະພະລັງ, ຄ່ອຍໆຍືນອອກໄປທາງນັ້ນທາງນີ້ຢ່າງລະມັດລະວັງເພື່ອລອງກຳລັງຂອງຕົນ ແລະທົດສອບພະລັງແຂນອັນນັກຮົບຂອງມັນ, ຈົນເມື່ອຮູ້ຕົວເຖິງອຳນາດຂອງຕົນແລ້ວ ມັນກໍຊຸ້ງໂຕຂຶ້ນຢ່າງກ້າຫານທຳມະກາງບັນດາປະຊາຊາດແຫ່ງໂລກ ແລະດ້ວຍມືອັນບໍ່ອາດຕ້ານທານໄດ້ ຍຶດກຸມຫາງເສື້ອແຫ່ງກົດຈະການຂອງພວກເຂົາ. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ນາມຂອງ Rome ປາກົດຢູ່ໃນໜ້າປະຫວັດສາດ, ຖືກກຳນົດໄວ້ໃຫ້ຄວບຄຸມກົດຈະການຂອງໂລກເປັນເວລາຍາວນານຫຼາຍຍຸກສະໄໝ ແລະສະແດງອິດທິພົນອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທຳມະກາງບັນດາປະຊາຊາດ ແມ່ນຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍແຫ່ງເວລາ."

"ໂຣມໄດ້ເວົ້າ; ແລະ ຊີເຣຍກັບມາເຊໂດເນຍກາໄດ້ພົບເຫັນໃນໄມ້ຊ້ຳວ່າ ພາບແຫ່ງຄວາມຜັນຂອງຕົນກຳລັງປ່ຽນແປງໄປ. ຊາວໂຣມໄດ້ເຂົ້າແຊກແຊງເພື່ອປົກປ້ອງກະສັດໜຸ່ມແຫ່ງອີຢິບ, ໂດຍຕັ້ງໃຈແນວວ່າພະອົງຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຄຸ້ມຄອງໃຫ້ພົ້ນຈາກຄວາມພິນາດທີ່ອັນຕະໂນອັດສະ ແລະ ຟິລິບໄດ້ວາງແຜນໄວ້. ນີ້ແມ່ນໃນປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະ ເປັນໜຶ່ງໃນການແຊກແຊງອັນສຳຄັນຄັ້ງຕົ້ນໆຂອງຊາວໂຣມໃນກົດຈະການຂອງຊີເຣຍ ແລະ ອີຢິບ." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 256.

ໂຣມໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າສູ່ບົດເລົ່າແຫ່ງຄຳພະຍາກອນເປັນຄັ້ງທຳອິດໃນປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະການນຳເຂົ້ານັ້ນໃນຂໍ້ທີ່ສືບສົ່ງເປັນການອ້າງອີງເຖິງໂຣມທີ່ສຳຄັນທີ່ສຸດໃນພຣະທຳດານເື່ອນທັງໝົດ, ເພາະວ່ານັ້ນແມ່ນຂໍ້ພຣະຄຳພິທີກຳນັດໂຣມໃຫ້ເປັນສັນຍະລັກທີ່ສະຖາປະນານິມົດ. ເຫດໃດ Smith ຈຶ່ງສາມາດເນັ້ນກົດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນດັ່ງກ່າວ, ແລ້ວອ້າງເຖິງປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ., ໃນຂະນະທີ່ຍັງລະບຸປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ. ວ່າເປັນຈຸດທີ່ອຳນາດຂອງໂຣມ "ໄດ້ຖືກນຳເຂົ້າ," ບໍ່ແມ່ນບັນຫາທີ່ຂ້ອຍປາຖະໜາຈະແກ້ໄຂ. ຖ້າຂ້ອຍມີຄຳຖາມຫນຶ່ງທີ່ຈຳເປັນຕ້ອງໄດ້ຮັບການແກ້ໄຂ, ຄຳຖາມນັ້ນກໍຄືວ່າ ກົດດັ່ງທີ່ Smith ໄດ້ກຳນົດໄວ້ນັ້ນຖືກຕ້ອງແທ້ຫຼືບໍ່. ຖ້າມັນຖືກຕ້ອງ, ແລ້ວຂ້ອຍຈະໂຕ້ຖຽງວ່າ ຂໍ້ທີ່ສືບສົ່ງຈຳເປັນຕ້ອງມີຄວາມເຊື່ອມໂຍງກັບພວກຍິວ ທີ່ໄດ້ເກີດຂຶ້ນກ່ອນພັນທະສັນຍາຂອງປີ 161 ກ່ອນ ຄ.ສ.

ຂ້າພະເຈົ້າເຂົ້າໃຈວ່າ ປະຫວັດສາດຂອງຂໍ້ທີ່ສືບສາມເຖິງສິບຫ້າ ກຳລັງຊີ້ບອກເຖິງປະຫວັດສາດໃນວັນສຸດທ້າຍ ເມື່ອໂຣມແຫ່ງພາບາໄດ້ແຊກຕົວເຂົ້າສູ່ປະຫວັດສາດແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ ແລະນາງກະທຳເຊັ່ນນັ້ນໃນຄວາມກ່ຽວພັນກັບສະຫະລັດອາເມຣິກາ ຜູ້ເປັນປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ. ເນື່ອງຈາກພຣະເຢຊູຊົງສະແດງພາບຈຸດຈົບໂດຍອາໄສຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຢູ່ສະເໝີສະນັ້ນ ປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເມື່ອໂຣມນອກຮົດໄດ້ເຂົ້າມາໃນປະຫວັດສາດ ຈຶ່ງຕ້ອງມີຄວາມກ່ຽວພັນກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນປະຫວັດສາດນັ້ນ. ເພາະສະນັ້ນ ຂ້າພະເຈົ້າຈຶ່ງເຫັນດີກັບກົດເກນຂອງ Smith ເຖິງແມ່ນວ່າເຂົາຈະບໍ່ພົບຄວາມເຊື່ອມໂຍງໂດຍກົງລະຫວ່າງໂຣມກັບຊາວຢິວໃນປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ. ກໍຕາມ.

ຂັ້ນຕົ້ນ ແລະ ສິບສອງ ຊື່ອກເຖິງໄຊຊະນະ ແລະ ຜົນຕາມມາຂອງຍຸດທະການແຫ່ງຮາເຟຍ ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນໃນປີ 217 ກ່ອນ ຄ.ສ. ລະຫວ່າງຈັກກະພັດເຊເລວຊິດ ນຳພາໂດຍ Antiochus III Magnus ຫຼື "ຜູ້ຍິງໃຫຍ່" ແລະ ອານາຈັກບາບີລອນ ນຳພາໂດຍກະສັດ Ptolemy IV Philopator. ຍຸດທະການນີ້ເກີດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງການຕໍ່ສູ້ເພື່ອຄວບຄຸມ Coele-Syria (ຊື່ເອີ້ນຕອນໃຕ້) ແລະ ພາເລສຕິນຕອນໃຕ້ ອັນເປັນດິນແດນທີ່ອານາຈັກບາບີລອນ ແລະ ອານາຈັກເຊເລວຊິດ ໂຕ້ແຍ່ງກັນ. ໄຊຊະນະຂອງ Ptolemy IV Philopator ທຣາເຟຍໄດ້ຮັດໃຫ້ພຣະອົງສາມາດຮັກສາການຄວບຄຸມເໜືອ Coele-Syria ແລະ ພາເລສຕິນຕອນໃຕ້ໄວ້ໃນຊ່ວງເວລາໜຶ່ງ.

ການຮົບທຶນ Panium, ຊຶ່ງເກີດຂຶ້ນສິບເຈັດປີຕໍ່ມາໃນປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ., ຊຶ່ງເອີ້ນອີກຢ່າງໜຶ່ງວ່າ ການຮົບທຶນ Panium ຫຼື ການຮົບທຶນ Paneas, ແມ່ນການຮົບລະຫວ່າງອານາຈັກ Seleucid ນຳໂດຍກະສັດ Antiochus III ແລະ ອານາຈັກ Ptolemaic ແຫ່ງເອຢິບ ນຳໂດຍກະສັດ Ptolemy V.

ສາມສິບເອັດປີຕໍ່ມາ, ໃນປີ 167 ກ່ອນ ຄ.ສ., ການກະບົດຂອງມັກຄາບີ, ຊຶ່ງເປັນການລຸກຮືຂຶ້ນຂອງຊາວຢິວຕໍ່ຄວາມພະຍາຍາມຂອງອານາຈັກເຊເລວຊິດໃນການບາບປາມການປະຕິບັດສາສະໜາຂອງຊາວຢິວ ແລະ ບັງຄັບໃຫ້ຮັບເອົາວັດທະນະທຳເຮເລນິສຕິກ, ໄດ້ເລີ່ມຂຶ້ນທຶນອີງໂມເດອິນ, ເປັນເມືອງນ້ອຍແຫ່ງໜຶ່ງທີ່ຕັ້ງຢູ່ໃນພາກພື້ນຢູເດຍ, ໃນບ່ອນທີ່ປະຈຸບັນແມ່ນປະເທດອິດສະຣາເອນສະໄໝໃໝ່.

ເຫດການທີ່ກ່າວເຖິງນີ້ ກ່ຽວພັນກັບຜູ້ປົກຄອງກຣີກແຫ່ງລາຊະວົງເຊເລວຊິດຜູ້ອື່ນ ຄື ອັນຕ໌ໂອກັສ IV ເອບີຟາເນສ, ຜູ້ໄດ້ບັງຄັບໃຊ້ຂະບວນປະຕິບັດແບບເຮເລນິດຢ່າງເຂັ້ມງວດແກ່ປະຊາກອນຢິວ, ລວມທັງການຫ້າມການປະກອບພິທີທາງສາສະໜາຂອງຊາວຢິວ ແລະ ການລົບຫລຸ້ມຮະວັຫານໃນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ. ເພື່ອພະຍາຍາມບັງຄັບໃຫ້ກົດປະກາດຂອງຕົນມີຜົນໃຊ້ບັງຄັບ, ອັນຕ໌ໂອກັສໄດ້ສົ່ງຕົວແທນໄປຍັງເມືອງນ້ອຍແລະບ້ານຕ່າງໆ ເພື່ອບີບບັງຄັບໃຫ້ຊາວຢິວຜູ້ອຳໄລຢູ່ໃນທ້ອງຖິ່ນປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງຂອງລາວ.

ໃນເມືອງໂມເດອິນ ເຈົ້າໜ້າທີ່ຄົນໜຶ່ງຂອງລາຊະວົງເຊເລວຊິດໄດ້ມາເພື່ອບັງຄັບໃຊ້ພຣະລາຊະດຳລັດຂອງກະສັດ ໂດຍສົ່ງໃຫ້ຊາວຢິວຜູ້ອຳໄລຢູ່ທີ່ນັ້ນເຂົ້າຮ່ວມໃນພິທີກຳຂອງຄວາມເຊື່ອນອກຣິດ ແລະ ຖວາຍເຄື່ອງບູຊາແກ່ບັນດາພະຂອງກຣີກ. ປະໂຮຫິດຊາວຢິວຜູ້ສູງອາຍຸຊື່ມັດທາທິອັດໄດ້ປະຕິເສດບໍ່ອອມປະຕິບັດຕາມຄຳສັ່ງນັ້ນ ແລະ ໄດ້ສັງຫານທັງຊາວຢິວຄົນໜຶ່ງຜູ້ກ້າວອອກມາເພື່ອຖວາຍບູຊາ ແລະ ເຈົ້າໜ້າທີ່ເຊເລວຊິດຜູ້ນັ້ນ. ການຂັດຂຶ້ນອັນກ້າຫານນີ້ຂອງມັດທາທິອັດ ແລະ ຄອບຄົວຂອງທ່ານ ໄດ້ໝາຍເຖິງຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການກະບົດມັກຄາບີຕໍ່ການປົກຄອງຂອງເຊເລວຊິດ.

ມັດຕາທິອາສ ແລະ ບຸດຊາຍຫ້າຄົນຂອງທ່ານ, ຮວມທັງ ຢູດາ ມັກຄາບີ, ໄດ້ຫລົບໜີໄປຍັງເຂດເນນີພູ ແລະ ເລີ່ມຕົ້ນສົງຄາມກອງໂຈນຕໍ່ຕ້ານກອງກຳລັງເຊເລວຊິດ. ໃນທົ່ວ ການກະບົດນັ້ນໄດ້ເຕີບໃຫຍ່ຂຶ້ນທັງໃນດ້ານກຳລັງ ແລະ ການສະໜັບສະໜູນ, ນຳໄປສູ່ໄຊຊະນະທາງທະຫານເປັນລຳດັບຕໍ່ພວກເຊເລວຊິດ.

ເຫດການທີ່ເມືອງໂມເດອິນ ໃນປີ 167 ກ່ອນ ຄ.ສ. ເປັນຈຸດຫັນສຳຄັນໃນປະຫວັດສາດຢິວ ໂດຍເປັນຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງການກະບົດມັກຄາບີ ແລະ ການຕໍ່ສູ້ເພື່ອເສລີພາບທາງສາສະໜາ ແລະ ເອກະລາດຈາກການປົກຄອງຂອງຕ່າງຊາດ. ການອຸທິດພຣະວິຫານຫຼັກທີ່ສອງໃນເຢຣູຊາເລັມຄືໃໝ່ ຊຶ່ງເປັນເຫດການທາງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກລະນຶກສະຫຼອງໃນເທດສະການຮານກາ ໄດ້ເກີດຂຶ້ນໃນປີ 164 ກ່ອນ ຄ.ສ. ຄືສາມປີກ່ອນ "ພັນທະສັນຍາ" ຂອງຂັ້ນຊາວສາມ.

ຫຼັງຈາກໄດ້ຍຶດຄືນນະຄອນເຢຣູຊາເລັມ ແລະ ພຣະວິຫານແລ້ວ, ພວກມັກຄາບີໄດ້ຊຳລະພຣະວິຫານໃຫ້ພື້ນຖານມົນທົນຂອງຄົນນອກສາສະໜາ ແລະ

ຟົນຟູໃຫ້ກັບຄືນສູ່ການໃຊ້ທາງສາສະໜາທຶກຕ້ອງຂອງມັນ. ຕາມປະເພນີແລ້ວ, ພວກເຂົາພົບພຽງແຕ່ຂອດນ້ຳມັນທຶກຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດພຽງໜຶ່ງຂອດ, ຊຶ່ງມີພຽງພໍສຳລັບຈຸດເມໂນຣາໄດ້ພຽງໜຶ່ງວັນເທົ່ານັ້ນ. ແທ້ທັງແລ້ວ, ບໍ່ມີຫຼັກຖານພະຍານທາງປະຫວັດສາດຮ່ວມສະໄໝໃດໆກ່ຽວກັບເຫດການນັ້ນ, ແລະ ກວ່າຈະຮອດສະຕະວັດທີໜຶ່ງ ນິທານຂອງຊາວຢີວນືຈຶ່ງບາກົດຢູ່ໃນວັນນະຄະດີ. ຊຸດສະເຕີໄວທ໌ ໄດ້ປັບປຸງບູລິມະສິດຈັກຢີວທິເສອິມຖອຍກັບຄຣິສຕະຈັກກາໂຕລິກ ໂດຍເນັ້ນໜັກເປັນພິເສດວ່າ ຄຣິສຕະຈັກທັງສອງໄດ້ວາງສາສະໜາໄວ້ເທິງຂົນທຳນຽມ ແລະ ປະເພນີຂອງມະນຸດ. ເຊັ່ນດຽວກັບບັນດາປາຕິຫານທຶກບິນແຕ່ງຂຶ້ນຫຼັກຫຼາຍພາຍໃນປະຫວັດສາດຂອງຄຣິສຕະຈັກສັນຕະປາປາ, ນິທານເລື່ອງນ້ຳມັນຂອງໜຶ່ງວັນທຶຢູ່ໄດ້ແປດວັນ ກໍບໍ່ມີຫຼັກຖານພະຍານທາງປະຫວັດສາດ.

ຂໍ້ທັສິບ ຂອງດານເຮອນ ບົດທັສິບເອັດ ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງການສູ້ຮົບຄັ້ງທຳອິດໃນບັນດາສາມການສູ້ຮົບຂອງຂໍ້ທັສິບ ຊຶ່ງຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ລະບຸໄວ້ກ່ອນແລ້ວວ່າເປັນສາມການສູ້ຮົບຂອງສົງຄາມເຢັນ ພ້ອມທັງເປັນສາມສົງຄາມຕົວແທນອີກດ້ວຍ. ມີພື້ນຖານຄົນໜຶ່ງໄດ້ຕັ້ງຄຳຖາມຕໍ່ການທຶຂ້າພະເຈົ້ານິຍາມສົງຄາມຢູເຄຣນ—ຊຶ່ງເປັນສົງຄາມລຳດັບທີສອງໃນບັນດາສາມສົງຄາມນີ້—ວ່າເປັນສົງຄາມເຢັນ, ເພາະດັ່ງທີ່ນາງໄດ້ຊີ້ອອກຢ່າງຖືກຕ້ອງແລ້ວ ໄດ້ມີການຕາຍແລະການທຳລາຍຢ່າງຫຼວງຫຼາຍ. ສົງຄາມທຶຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ນິຍາມໄວ້ໃນບົດຄວາມກ່ອນໜ້ານີ້ວ່າເປັນສາມການສູ້ຮົບຂອງ “ສົງຄາມເຢັນ” ນັ້ນ ໄດ້ຖືກນິຍາມໃນຖ້ອຍຄຳເຊັ່ນນັ້ນ ເພື່ອເນັ້ນໃຫ້ເຫັນຄວາມແຕກຕ່າງລະຫວ່າງສາມການສູ້ຮົບນີ້ ກັບສາມສົງຄາມໂລກທິເກດຂຶ້ນໃນລະຫວ່າງປະຫວັດສາດຂອງສັດຮ້າຍຈາກແຜ່ນດິນໂລກໃນພຣະນິມົດ ບົດທັສິບສາມ. ສາມສົງຄາມນີ້ເປັນສົງຄາມຕົວແທນ ແລະໄດ້ຖືກນິຍາມໃນລັກສະນະນັ້ນເຊັ່ນກັນ.

ນັບແຕ່ຈຸດນີ້ໄປໃນບົດຄວາມເຫຼົ່ານີ້ ຂ້າພະເຈົ້າຕັ້ງໃຈຈະລະບຸສົງຄາມທັງສາມນັ້ນວ່າເປັນ “ສົງຄາມສາມຄັ້ງຂອງຂໍ້ທັສິບ” ຫຼືສົງຄາມຕົວແທນ ເພື່ອຂະຈັດຄວາມຂັດແຍ້ງຂອງການລະບຸສົງຄາມຮ້ອນວ່າເປັນສົງຄາມເຢັນ. ຕາມນິຍາມຂອງຂ້າພະເຈົ້າ ສົງຄາມສາມຄັ້ງຂອງຂໍ້ທັສິບ ບໍ່ລວມເອົາການສູ້ຮົບໃນປີ 1798 ຊຶ່ງເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂໍ້ທັສິບ ແຕ່ລວມພຽງສາມການສູ້ຮົບນັບແຕ່ເວລາແຫ່ງອວະສານໃນປີ 1989 ຈົນເຖິງກົດຫມາຍວັນອາທິດໃນຂໍ້ທັສິບເອັດ. ສົງຄາມທັງສາມນັ້ນຖືກລະບຸໄດ້ຖືກຕ້ອງກວ່າວ່າເປັນສົງຄາມຕົວແທນ ຊຶ່ງສຳເລັດລົງພາຍໃນບໍລິເວນຂອງສົງຄາມລະຫວ່າງກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ ແລະ ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ ຊຶ່ງໃນປະຫວັດສາດຂອງຂໍ້ທັສິບ ເປັນຕົວແທນຂອງສົງຄາມລະຫວ່າງຄາທອລິກສາສະໜາ (ກະສັດແຫ່ງທິດເໜືອ) ແລະ ຄອມມູນິດ (ກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້).

ສົງຄາມທຳອິດໃນຈຳນວນສາມສົງຄາມນັ້ນ ບົງຊີເຖິງໄຊຊະນະຂອງຄາທອລິກເໜືອຄອມມູນິດໃນປີ 1989 ເມື່ອສັນຕະປາປາໄດ້ເຂົ້າຮ່ວມກັບກອງທັບຕົວແທນຂອງຕົນ ຊຶ່ງຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍສະຫະລັດ ໃນການກວາດລ້າງສະຫະພາບໂຊວຽດໃຫ້ພົ້ນໄປໃນປີ 1989 ເຖິງແມ່ນວ່າຮັດເຊຍ ຊຶ່ງເປັນຫົວ (ຫຼື “ບ້ອມປາການ”) ຍັງຄົງຢືນຢູ່. ສົງຄາມຢູເຄຣນໃນປັດຈຸບັນ ເປັນອີກຄັ້ງໜຶ່ງທີ່ເປັນການສູ້ຮົບລະຫວ່າງຄາທອລິກກັບຄອມມູນິດ ໂດຍທີ່ສັນຕະປາປາໃຊ້ລັດຖະບານຢູເຄຣນເປັນຕົວແທນຂອງຕົນຕໍ່ຕ້ານຮັດເຊຍ ພ້ອມກັບການສະໜັບສະໜູນຈາກອຳນາດຕົວແທນກ່ອນໜ້າຂອງສັນຕະປາປາ ຄື ສະຫະລັດ ຮວມທັງໂລກຕາເວັນຕົກແບບໂກລບາລິດທິເຫຼືອທັງໝົດ. ສົງຄາມນັ້ນຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນຂໍ້ທັສິບເອັດແລະສິບສອງ ແລະບົງຊີວ່າ ຄອມມູນິດ (ຮັດເຊຍ) ຈະມີໄຊເໜືອຄາທອລິກ.

ການຮົບຕົວແທນຄັ້ງທີສາມໃນຈຳນວນສາມຄັ້ງນັ້ນ ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຂໍ້ທັສິບຫ້າ ໃນຖານະເປັນຍຸດທະການແຫ່ງ Panium. ການຮົບນັ້ນເກີດຂຶ້ນລະຫວ່າງອານາຈັກ Ptolemaic (ກະສັດແຫ່ງພາກໃຕ້) ແລະອານາຈັກ

Seleucid (ກະສັດແຫ່ງພາກເໜືອ). ໃນການຮົບນັ້ນ ກອງທັບຕົວແທນຂອງສາສະໜາກາໂຕລິກ ກໍຍັງເປັນສະຫະລັດອາເມລິກາອີກຄັ້ງໜຶ່ງ.

ໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງທຳອິດໃນປີ 1989, ກອງທັບຕົວແທນຂອງເຂົາສັດຂອງພັກ Republican ແຫ່ງສະຫະລັດ ໄດ້ຖືກສັນຕະປາບນຳໃຊ້ເພື່ອໂຄ່ນລົ້ມໂຄງສ້າງທາງການເມືອງຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດ ໃນຂະນະທີ່ຍັງບໍ່ໄວ້ຫົວຂອງມັນ (ຮັດເຊຍ) ໃຫ້ຄົງຢູ່. ໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງທີສອງ ຊຶ່ງແມ່ນສົງຄາມຢູເຄຣນ, ກອງທັບຕົວແທນຂອງນາຊີຖືກຮັດເຊຍເອົາຊະນະ. ໃນການສູ້ຮົບຄັ້ງທີສາມ ສະຫະລັດ, ກອງທັບຕົວແທນຂອງສັນຕະປາບອີກຄັ້ງໜຶ່ງ, ເອົາຊະນະກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້.

ສົງຄາມທັງສາມຄັ້ງມີລາຍເຊັນແຫ່ງ "ຄວາມຈິງ" ປະທັບຢູ່ ໂດຍທີ່ສົງຄາມຄັ້ງທຳອິດແລະຄັ້ງສຸດທ້າຍໄດ້ຖືກດຳເນີນໂດຍກອງທັບຕົວແທນຜູ້ມີໄຊຊະນະຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາ. ໃນສົງຄາມຄັ້ງທຳອິດ ຫົວຂອງກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຖືກປ່ອຍໃຫ້ຄົງຢູ່ຄົບຖ້ວນ, ແລະໃນສົງຄາມຄັ້ງທີສາມ ກອງທັບຕົວແທນຂອງສະຫະລັດອາເມຣິກາກາຍເປັນຫົວຂອງກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້. ກອງທັບຕົວແທນທີ່ສອງກໍແມ່ນກອງທັບຕົວແທນຂອງສັນຕະປາບໃນສົງຄາມໂລກຄັ້ງທີສອງດ້ວຍ. ໃນທັງສອງກໍລະນີ ກອງທັບຕົວແທນຂອງນາຊີຍິນໄດ້ຖືກເອົາຊະນະ ແລະຈະຖືກເອົາຊະນະ. ສັນຕະປາບປາບປາມສັດຕູທັງປວງຂອງນາງຢ່າງສົມບູນກ່ອນເຖິງຂັ້ນສູງສຸດ, ເມື່ອການຮ່ວມເປັນໜຶ່ງສາມປະການໄດ້ບັນລຸຜົນ.

"ບໍໂຕເລມີ [Putin] ຂາດຄວາມສຸຂຸມຮອບຄອບທີ່ຈະໃຊ້ປະໂຫຍດຈາກໄຊຊະນະຂອງຕົນຢ່າງດີ. ຖ້າຫາກວ່າລາວໄດ້ສືບຕໍ່ຜົນສຳເລັດນັ້ນໄປ, ລາວກໍຄົງຈະໄດ້ກ້າຍເປັນນາຍເໜືອອານາຈັກທັງໝົດຂອງ Antiochus; ແຕ່ເນື່ອງຈາກພິຈາລະນາການຂົ່ມຂູ່ກໍຄົງ ແລະຄຳຂູ່ບໍ່ຄືກັນ, ລາວຈຶ່ງເຮັດສັນຕິພາບ ເພື່ອວ່າລາວຈະສາມາດປ່ອຍຕົນເອງໃຫ້ຈົບຢູ່ໃນການສະໜອງຕົນຫາອັນດຸຣຳຂອງຕົນຢ່າງບໍ່ຖືກລົບກວນແລະບໍ່ຖືກຄອບຄຸມ. ດັ່ງນັ້ນ, ເຖິງແມ່ນລາວໄດ້ຊະນະສັດຕູຂອງຕົນແລ້ວ, ລາວກໍຖືກອະນິດສັຍຊົ່ວຂອງຕົນເອງເອົາຊະນະ, ແລະເມື່ອຫຼັງລົ້ມນາມອັນຍິ່ງໃຫຍ່ທີ່ລາວອາດຈະໄດ້ສ້າງຕັ້ງໄວ້, ລາວໄດ້ໃຊ້ເວລາຂອງຕົນໄປກັບການກິນດື່ມສິນລະເສີນ ແລະຄວາມຫຍາບຊ້າລາມກິ."

"ໃຈຂອງເຂົາໄດ້ຖືກຍົກສູງຂຶ້ນເນື່ອງດ້ວຍຄວາມສຳເລັດຂອງເຂົາ, ແຕ່ຫາໄດ້ຖືກເສີມກຳລັງດ້ວຍສິ່ງນັ້ນບໍ່; ເພາະການນຳໃຊ້ມັນຢ່າງຂາດກຽດສັກສີທີ່ເຂົາໄດ້ກະທຳ ໄດ້ເຮັດໃຫ້ພົນລະເມືອງຂອງເຂົາເອງກະບົດຕໍ່ເຂົາ." Uriah Smith, Daniel and the Revelation, 254.

ພະຍານທີ່ສອງທີ່ວ່າ ໄຊຊະນະຂອງ Putin ເປັນເຄື່ອງໝາຍແຫ່ງຈຸດຈົບຂອງລາວ ບາກົດຢູ່ໃນກະສັດ Uzziah ແຫ່ງອານາຈັກພາກໃຕ້ຄື Judah, ຜູ້ຊຶ້ງໃຈຂອງລາວກໍຖືກຍົກສູງຂຶ້ນເນື່ອງຈາກໄຊຊະນະທາງທະຫານຂອງລາວ, ແລະຕໍ່ຈາກນັ້ນ ເຊັນດຽວກັບ Ptolemy ລາວໄດ້ພະຍາຍາມກະທຳໜ້າທີ່ຂອງພວກປະໂລຫິດໃນພຣະວິຫານ, ແລະຖືກຕີດ້ວຍໂລກຂີ້ທູດ ແລະຖືກຖອນອອກຈາກອຳນາດໃນທັນທີ. ໄຊຊະນະຂອງ Putin ໃນສົງຄາມຢູເຄຣນ ເປັນເຄື່ອງໝາຍເລີ່ມຕົ້ນແຫ່ງຈຸດຈົບຂອງລາວໃນຖານະກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ (ກະສັດແຫ່ງອະເທວະນິຍົມ). ຈຸດຈົບຂອງລາວໄດ້ຖືກຈຳລອງໄວ້ໂດຍຈຸດເລີ່ມຕົ້ນຂອງກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ຕາມຄຳພະຍາກອນໃນຂໍ້ສື່ສືບ (France), ຊຶ່ງບັງຊີຖືກການປະຕິວັດທີ່ໂຄ່ນລົ້ມການນຳພາ, ດັ່ງທີ່ໄດ້ກົດຂຶ້ນກັບ Ptolemy. ຈຸດຈົບຂອງ Putin ຍັງໄດ້ຖືກສະແດງໄວ້ໃນຈຸດຈົບຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດ, ບ່ອນທີ່ຜູ້ນຳ (Gorbachev) ໄດ້ຍຸບສະຫະພາບໂຊວຽດ, ແລະໃນທັນທີກໍໄດ້ປະຕິບັດແຫ່ງກັບສະຫະປະຊາຊາດ, ຊຶ່ງເປັນສັນຍະລັກໂລກາພິວັດແຫ່ງອະເທວະນິຍົມໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຄືກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້. ຫຼັງຈາກໄຊຊະນະຂອງ Putin ໃນຢູເຄຣນ, ລາວຍັງຖືກຈຳລອງໂດຍ Napoleon ທີ່ Waterloo, ແລະການຖືກເປນລະເທດທີ່ຕາມມາ; ແລະຍັງໂດຍກະສັດ Uzziah ກັບໂລກຂີ້ທູດຂອງລາວ ແລະການຖືກເປນລະເທດທີ່ຕາມມາ, ຕະຫຼອດຈົນເຖິງຈຸດຈົບອັນເມົາມາຍຂອງ Ptolemy ແລະຈຸດຈົບຂອງສະຫະພາບໂຊວຽດໃນປີ 1989.

ຍຸດທະການແຫ່ງບານຽມໄດ້ກົດຂຶ້ນໃນປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ., ແລະໃນປີນັ້ນເອງ ໂຮມໄດ້ເຂົ້າແຊກແຊງໃນປະຫວັດສາດຢ່າງເປີດເຜີຍ. ການແຊກເຂົ້າຂອງພວກເຂົາໃນບັນທຶກຄຳພະຍາກອນເກີດຂຶ້ນກ່ອນການພິຈາລະນາຄວາມເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນຂັ້ນສູງສຸດ ແລະໄດ້ສຳເລັດເປັນຈິງໃນປີ 63 ກ່ອນ ຄ.ສ., ໃນເວລາທີ່ນາງໄດ້ປະກາດວ່ານາງເປັນຜູ້ປົກປ້ອງກະສັດເດັກໃນອີຢິບ. ໃນຍຸດທະການຄັ້ງທີສາມຂອງຂັ້ນສູງສຸດ, ທັງໝົດຂອງກັບກະສັດແຫ່ງເໜືອແລະໃຕ້, ສັນຕະປາປາຈະແຊກຕົວເຂົ້າໃນປະຫວັດສາດອີກຄັ້ງ, ໂດຍແສງເຮັດເປັນຜູ້ປົກປ້ອງຮັດເຊຍ. ໃນເວລາດຽວກັນນັ້ນ ເຊເລຍຄັສ, ໃນຖານະແບບຢ່າງ, ໄດ້ເອົາຊະນະພະໂຕເລມໃນຍຸດທະການແຫ່ງບານຽມ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຊີ້ບອກວ່າ ສະຫະລັດອາເມຣິກາ, ກອງທັບຕົວແທນຂອງສັນຕະປາປາໃນຍຸດທະການຄັ້ງທຳອິດແລະຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຂັ້ນສູງສຸດ, ເອົາຊະນະ "ອີຢິບ" (ກະສັດແຫ່ງໃຕ້).

ໃນປີ 200 ກ່ອນ ຄ.ສ., ພວກເຮົາເຫັນໂດຍນ້ອຍສັນຍາລັກເຖິງອຳນາດສັນຕະປາປາ, ເມື່ອຍິ່ງໃສ່ເພນີແຫ່ງເມືອງຕີໂຣເລມີຂັບຮ້ອງບົດເພງແຫ່ງການຜິດປະເພນີຂອງນາງລ່ວງໜ້າການຮ່ວມປະສານສາມຝ່າຍໃນກົດໝາຍວັນອາທິດຂອງຂັ້ນສູງສຸດ. ໃນເວລາດຽວກັນ ສະຫະລັດອາເມຣິກາມີໄຊເໜືອສະຫະປະຊາຊາດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຮັບປະກັນຕາມແຫຼ່ງຂອງຕົນເປັນກະສັດອົງເອກໃນບັນດາກະສັດສືບອົງ. ບັນດາພະລັງການແຫ່ງການຮ່ວມປະສານສາມຝ່າຍທັງໝົດ ຊຶ່ງສຳເລັດລົງໃນກົດໝາຍວັນອາທິດ ລ້ວນຖືກກຳນົດໄວ້ແລ້ວກ່ອນຂັ້ນສູງສຸດ.

ໂຄງສ້າງທາງການເມືອງຂອງອຳນາດມັງກອນ ດັ່ງທີ່ຖືກແທນໂດຍອົງການສະຫະປະຊາຊາດ ຕົກລົງ, ໃນຂັ້ນສູງສຸດ, ທີ່ຈະມອບໂຄງສ້າງທາງການເມືອງຂອງຕົນໃຫ້ແກ່ສັດຮ້າຍ, ແຕ່ກ່ອນທີ່ມັນຈະກະທຳເຊັ່ນນັ້ນ ສັນຕະປາປາຈະພິຈາລະນາສາສະໜາຂອງມັງກອນເສຍກ່ອນ. ສາສະໜາອາຣິດຈະຕ້ອງຖືກເອົາອອກໄປອີກຄັ້ງໜຶ່ງ. ນິກາຍໂບຣແຕສແຕນໄດ້ຖືກກຳຈັດໄປແລ້ວໃນຊ່ວງປີແຫ່ງ Reagan, ໃນສົງຄາມຄັ້ງທຳອິດຂອງຂັ້ນສູງສຸດ, ແລະໃນສະໄໝຂອງປະທານາທິບໍດີ Republican ຄົນສຸດທ້າຍ ສາສະໜາຂອງມັງກອນຈະຖືກນຳໄປຢູ່ໃຕ້ອຳນາດຂອງສາສະໜາຄາທອລິກເຊັ່ນກັນ ດັ່ງທີ່ເຄີຍເກີດຂຶ້ນໃນປີ 508. ຂະບວນການແຫ່ງການກຳຈັດການຕໍ່ຕ້ານທາງສາສະໜາໃດໆ ຕໍ່ການທີ່ສັນຕະປາປາຈະຖືກສະຖາປະນາໄວ້ເທິງບັນລັງ ໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນຊ່ວງປີແຫ່ງ Reagan, ແລະມັນສິ້ນສຸດລົງໃນຊ່ວງປີແຫ່ງ Trump. ການຕໍ່ຕ້ານຂອງນິກາຍໂບຣແຕສແຕນທີ່ເສື່ອມຖອຍຕໍ່ຄາທອລິກ ໄດ້ຖືກກຳຈັດໄປໃນສົງຄາມຄັ້ງທຳອິດຂອງຂັ້ນສູງສຸດ, ແລະການຕໍ່ຕ້ານຂອງລັດທິຈິດວິນຍານຈະຖືກກຳຈັດໄປໃນສົງຄາມຄັ້ງສຸດທ້າຍຂອງຂັ້ນສູງສຸດ.

ໃນການປະສານກັນອັນສັບຊ້ອນດຽວກັນຂອງເຫດການຕ່າງໆຂອງມະນຸດ, ໂບຣແຕສແຕນທີ່ເສື່ອມຖອຍຈາກຄວາມເຊື່ອຈະຕ້ອງສະຖາປະນາຕົນເອງຂຶ້ນເປັນອຳນາດທາງສາສະໜາແລະທາງການເມືອງເໜືອກະສັດທັງສິບໃນພຣະນິມິດ ບົດທີ 17. ດັ່ງນັ້ນ, ຍຸດທະການແຫ່ງ Panium ກຳລັງບົ່ງຊີ້ເຖິງເວລາທີ່ສະຫະລັດອາເມຣິກາມີໄຊເໜືອສະຫະປະຊາຊາດ, ກ່ອນໜ້າກົດໝາຍວັນອາທິດໃນຂັ້ນ 16 ພຽງແລ້ວກັນອ້ຍ.

ເປັນກົດທີ່ຕັ້ງໝັ້ນແລ້ວໃນຄຳພະຍາກອນວ່າ ມັງກອນ, ສັດຮ້າຍ ແລະ ສາດສະດາບອມ ຕ່າງກໍມີລັກສະນະພະຍາກອນສະເພາະຂອງຕົນເອງ. ໜຶ່ງໃນລັກສະນະພະຍາກອນເຫຼົ່ານັ້ນຄື ວ່າສັດຮ້າຍ (ຄາທອລິກ), ໃນທາງພະຍາກອນແລ້ວ ຖືກຈັດວາງຢູ່ໃນນະຄອນໂຮມສະເໝີ. ສາດສະດາບອມ ໃນທາງພະຍາກອນແລ້ວ ຖືກຈັດວາງຢູ່ໃນສະຫະລັດອາເມລິກາສະເໝີ. ແຕ່ສຳລັບມັງກອນນັ້ນ, ລັກສະນະກ່ຽວກັບບ່ອນທີ່ມັນຖືກຈັດວາງໄວ້ໃນທາງພະຍາກອນກໍຄື ມັນເຄື່ອນຍ້າຍຢູ່ສະເໝີ. ມັງກອນໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນສະຫວັນ, ຈາກນັ້ນໄດ້ມາຍັງສວນເອເດນ, ແລະໃນທີ່ສຸດ ມັງກອນຖືກຈັດວາງຢູ່ໃນອີຢິບ.

ຈົງເວົ້າ ແລະ ກ່າວວ່າ, ພຣະອົງຜູ້ເປັນອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຕັດດັງນີ້ວ່າ: ເບື້ອງແມ່, ເຮົາຕ່ຳກັນເຈົ້າ, ພາໂຣ
ກະສັດແຫ່ງອີຢິບ, ເຈົ້າມັງກອນໃຫຍ່ຜູ້ນອນຢູ່ທ່າມກາງແມ່ນ້ຳທັງຫຼາຍຂອງຕົນ, ຜູ້ໄດ້ກ່າວວ່າ,
“ແມ່ນ້ຳຂອງຂ້າເປັນຂອງຂ້າເອງ, ແລະ ຂ້າໄດ້ສ້າງມັນໄວ້ເພື່ອຂ້າເອງ.” ເອເຊກຽນ 29:3.

ສະຖານທີ່ເຊິ່ງມີນິຍົມແຫ່ງຄຳພະຍາກອນຂອງມັງກອນນັ້ນໄດ້ເຄື່ອນຍ້າຍໄປ. ໃນສະໄໝຂອງໂຢຮັນ,
ບັນລັງຂອງມັງກອນ, ຊົງໝາຍເຖິງບ່ອນປະທັບຂອງມັນ, ໄດ້ຖືກລະບຸວ່າຢູ່ໃນເປກິາໂມສ.

ຈົງຂຽນເຖິງທຸດສະຫວັນແຫ່ງຄຣິດຈັກໃນເມືອງເຟຣີກາໂມວ່າ: ພຣະອົງຜູ້ຊົງຖືດາບຄົມສອງຄົມ
ຕັດສັນໄດ້ກ່າວດັງນີ້ວ່າ; ເຮົາຮູ້ຈັກການງານຂອງເຈົ້າ ແລະຮູ້ວ່າເຈົ້າອາໄສຢູ່ບ່ອນໃດ,
ຄືບ່ອນທີ່ບັນລັງຂອງຊາຕານຕັ້ງຢູ່; ແລະເຈົ້າຍຶດຖືນາມຂອງເຮົາໄວ້ຢ່າງໝັ້ນຄົງ
ແລະບໍ່ໄດ້ປະຕິເສດຄວາມເຊື່ອໃນເຮົາ ແມ່ນແຕ່ໃນສະໄໝນັ້ນ ເມື່ອອານຕິປາສ ພະຍານຜູ້ສັດຊື່ຂອງເຮົາ
ຖືກຂ້າຕາຍທ່າມກາງພວກເຈົ້າ, ໃນບ່ອນທີ່ຊາຕານອາໄສຢູ່. ພຣະນິມິດ 2:12, 13.

ການປະຕິບັດຂອງໂຣມນອກສາສະໜາແມ່ນການນຳເອົາບັນດາພະເຈົ້ານອກສາສະໜາທັງປວງທີ່ພວກເຂົາໄດ້
ຂ້າໄປພົວພັນດ້ວຍ ກັບຄືນມາຍັງນະຄອນໂຣມ ແລະສະແດງຕົວແທນຂອງພວກມັນໃນວິຫານ Pantheon.
ດ້ວຍເຫດນີ້ການເື່ອນຈົ່ງໄດ້ບັນທຶກວ່າ “ສະຖານທີ່ແຫ່ງສະຖານນະບໍລິສຸດຂອງມັນຖືກໂຄ່ນລົງ.”
ສະຖານທີ່ແຫ່ງສະຖານນະບໍລິສຸດຂອງໂຣມນອກສາສະໜາຄືນະຄອນໂຣມ ຊົງຖືກ Constantine ໂຄ່ນລົງໃນປີ
330, ແຕ່ສະຖານນະບໍລິສຸດທີ່ຢູ່ “ໃນ” ໂຣມນັ້ນ ຄືວິຫານ Pantheon, ໂດຍ Pan-Theon ໝາຍເຖິງ
“ວິຫານແຫ່ງພະເຈົ້າທັງປວງ.” ຊາວໂຣມໄດ້ຍ້າຍທີ່ຕັ້ງແຫ່ງບັນລັງຂອງຊາຕານຈາກ Pergamos ມາສູ່ວິຫານ
Pantheon. Sister White ແຈ້ງໃຫ້ພວກເຮົາຊາບວ່າ ໂຣມນອກສາສະໜາຄືມັງກອນ.

“ດັງນັ້ນ ໃນຂັ້ນຕົ້ນ ມັງກອນເປັນຕົວແທນຂອງຊາຕານ, ແຕ່ໃນອີກຄວາມໝາຍໜຶ່ງ
ມັນຍັງເປັນສັນຍາລັກຂອງໂຣມນອກຮິດ.” The Great Controversy, 439.

ໂຣມນອກສາສະໜາໄດ້ຖືກແບ່ງອອກເປັນສິບຊາດ, ແລະ ພຣົງໄດ້ກ້າຍເປັນກະສັດແຫ່ງທິດໃຕ້ເມື່ອມັນໄດ້ນຳເອົາ
າລັດທີ່ບໍ່ເຊື່ອພຣະເຈົ້າຂອງອີຢິບເຂົ້າມາໃນລະຫວ່າງການປະຕິວັດຟຣັງ. ຮອດປີ 1917,
ມັງກອນໄດ້ຍ້າຍຈາກພຣົງໄປສູ່ຣັດເຊຍ. ຂໍ້ທັສິບເປັນຕົວແທນຂອງປີ 1989, ແລະ
ຂໍ້ທັສິບເອັດກັບຂໍ້ທັສິບສອງເປັນຕົວແທນຂອງຍຸດທະການແຫ່ງ “ເຂດຊາຍແດນ” (Raphia ແລະ Ukraine),
ແລະ ຍຸດທະການຂອງ Panium ເປັນຕົວແທນຂອງຂັ້ນຕອນທີ່ສາມທີ່ສັນຕະປາປາໄດ້ບັນລຸ.
ໃນຂະນະທີ່ນາງເຮັດໃຫ້ສະຫະພັນສາມປະການໝັ້ນຄົງຢູ່ໃນຂໍ້ທັສິບຫົກ.
ນີ້ເປັນຕົວແທນຂອງປະຫວັດສາດທີ່ຖືກຊ່ອນໄວ້ຂອງຂໍ້ທັສິບ.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຕໍ່ໄປ.

ເມື່ອພຣະເຢຊູໄດ້ເສດດັດເຂົ້າໄປໃນເຂດແດນເມືອງກາຍຊາເຣຍາ ຟີລິບປີ [Panium]
ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຖາມພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ, “ຄົນທັງຫຼາຍເວົ້າກັນວ່າເຮົາ ຄົບຸດມະນຸດ ເປັນຜູ້ໃດ?”
ແລະພວກເຂົາທຸນວ່າ, “ບາງຄົນເວົ້າວ່າພຣະອົງເປັນໂຢຮັນຜູ້ໃຫຍ່ບັບຕີສະມາ; ບາງຄົນວ່າເປັນເອລີຍາ;
ແລະອື່ນໆ ວ່າເປັນເຢເຣມີຍາ ຫຼືຜູ້ພະຍາກອນຄົນໜຶ່ງ.” ພຣະອົງຈົ່ງຊົງຕັດກັບເຂົາວ່າ, “ແຕ່ພວກເຈົ້າເດ
ວ່າເຮົາເປັນຜູ້ໃດ?” ສີໂມນ ເປໂຕ ທຸນຕອບວ່າ, “ພຣະອົງຄືພຣະຄຣິດ,
ພຣະບຸດແຫ່ງພຣະເຈົ້າຜູ້ຊົງພຣະຊົນຢູ່.” ແລະພຣະເຢຊູຊົງຕອບແກ່ເຂົາວ່າ, “ສີໂມນ ບາຣໂຢນາ ເອີຍ,
ທ່ານເປັນສຸກແລ້ວ; ເພາະວ່າເນື້ອແລະເລືອດບໍ່ໄດ້ສຳແດງຂັ້ນຕົ້ນທ່ານ,
ແຕ່ເປັນພຣະບິດາຂອງເຮົາຜູ້ສະຖິດໃນສະຫວັນ. ແລະເຮົາຂໍອອກທ່ານອີກວ່າ, ທ່ານຄືເປໂຕ,
ແລະເທິງສິວານີເຮົາຈະສ້າງຄຣິດຕະຈັກຂອງເຮົາໄວ້; ແລະປະຕູແຫ່ງນະລັກຈະບໍ່ມີຊັຍເໜືອຄຣິດຕະຈັກນັ້ນ.
ແລະເຮົາຈະມອບກະແຈແຫ່ງອານາຈັກສະຫວັນໃຫ້ແກ່ທ່ານ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຈະຜູກໄວ້ໃນແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຈະຖືກຜູກໄວ້ໃນສະຫວັນ;
ແລະສົງໃດກໍຕາມທີ່ທ່ານຈະແກ່ອອກໃນແຜ່ນດິນໂລກ ກໍຈະຖືກແກ່ອອກໃນສະຫວັນ.”

ແລ້ວພຣະອົງຈຶ່ງຊົງກຳຊັບພວກສາວົກວ່າ ຢ່າບອກຜູ້ໃດວ່າພຣະອົງຄືພຣະເຢຊູພຣະຄຣິດ.
ຕັ້ງແຕ່ເວລານັ້ນມາ ພຣະເຢຊູໄດ້ລືມສຳແດງແກ່ພວກສາວົກຂອງພຣະອົງວ່າ
ພຣະອົງຈຳເປັນຕ້ອງໄປຍັງກຸງເຢຣູຊາເລັມ ແລະທົນທຸກຫຼາຍປະການຈາກພວກຜູ້ຖືແກ່
ຫົວໜ້າປະໂລຫິດ ແລະພວກທຳມະຈານ, ແລະຖືກຂ້າເສຍ, ແລະຖືກຊົງໃຫ້ຄົນພຣະຊົນໃນວັນທີສາມ.
ມັດທາຍ 16:13–21.